

EL LLENGUATGE

Incloure

La primera observació que cal fer sobre el verb incloure és purament morfològica (és a dir, sobre la seva forma). S'ha posat repetidament en relleu, però convé insistir-hi de tant en tant, que s'ha de bandejar la forma infinitiva espurta «incluir», de la qual prové tota una conjugació falsa. Incloure —com excloure, recloure, concloure, etc.— és un verb del segon grup, que s'ha de conjuguar com cloure, del qual pot considerar-se un compost. No ha de conjuguar-se, per tant, com servir —serveix, serveixes, etc.— incloure no és cap verb incoactiu, és un verb com moure o riure: inclou, incloues, inclou, inclouem, inclouen. I el participi no és «incluit» sinó inclòs.

Encara llegim, algun cop, en programes que anuncien excursions, reunions o sessions i actes diversos, acompanyant la indicació del preu, les mencions «tot incluit» o «dinar incluit». Tal com hem dit, ha d'ésser tot inclòs: dinar inclòs. Però, i aquest és el punt més important que volem comentar, segurament no sempre que en castellà es recorre a les formes del participi passat cal fer-hi correspondre, en català, aquesta mateixa forma verbal, encara que sigui en la seva forma correcta. Les coses s'inclouen en un lloc, o en un conjunt, i el català presenta una marcada tendència a no voler prescindir de la relació sintàctica, sempre que la construcció ho permeti, entre la cosa inclosa i aquest lloc o conjunt. Per això, en alguns casos, en lloc de recórrer al participi passat, sembla més propi de fer ús del gerundi, que permet d'ésser completat amb el pronom hi el qual estableix aquella relació. Així, a partir d'un original del castellà, o tenint-ne presents els models, segurament es construïren oracions com La major part dels mestres, el nostre inclòs, eren molt joves o Tot l'edifici, la decoració inclosa, era del segle XVIII. Però serien sens dubte preferibles les construccions La major part dels mestres, inclouent-hi el nostre, eren molt joves i Tot l'edifici, inclouent-hi la decoració, era del segle XVIII.

Potser es podria formular una observació semblant sobre el verb excloure (no «excluir»): exclouent-ne en lloc de exclòs. Cal tenir en compte, però, que quan es tracta d'excloure més, aviat es resolen les construccions amb formes com exceptuant, llevat, salvat, tret, etc.

ALBERT JANE